

	<p style="text-align: center;">Πνευματικά Σημειώματα</p> <p style="text-align: center;">Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης</p>	<p>Πνευματικά Σημειώματα:</p> <p>Ἑβδομαδιαία ἠλεκτρονικὴ ἐκδόση Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος</p> <p style="text-align: center;">Ἔτος 1^ο Τεύχος 19ο Πέμπτη 6 Ἰουνίου 2024</p> <p style="text-align: center;">Συμεὼν Θαυμαστορείτου ὁσίου (24^η Μαΐου π. ἡμ.)</p>
---	---	--

Πνευματικά Σημειώματα

Εὐαγγέλιο τῆς Κυριακῆς

Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ

(Ἰωάννη κεφ. θ' 1-38)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς. Καί ἠρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες; ραββί, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλός γεννηθῆ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς- οὔτε οὗτος ἥμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμέ δέ ἐργάζεσθαι τά ἔργα τοῦ πέμψαντος μέ ἕως ἡμέρα ἐστίν ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ, φῶς εἰμί τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν ἐπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλόν ἐκ τοῦ πτύσματος,

καί ἐπέχρισε τόν πηλόν ἐπί τούς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καί εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος.

Ἀπῆλθεν οὖν καί ἐνίψατο, καί ἤλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καί οἱ θεωροῦντες αὐτόν τό πρότερον ὅτι τυφλός ἦν, ἔλεγον οὐχ οὗτος ἐστίν ὁ καθήμενος καί προσαιτῶν; ἄλλοι ἔλεγον ὅτι οὗτος ἐστίν ἄλλοι δέ ὅτι ὁμοιος αὐτῷ ἐστίν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν ὅτι ἐγώ εἰμί. Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· πῶς ἀνεώχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; ἀπεκριθῆ ἐκεῖνος καί εἶπεν ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς πηλόν ἐποίησε καί ἐπέχρισέ μου τούς ὀφθαλμούς καί εἶπε μοί· ὕπαγε εἰς τήν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καί νίψαι· ἀπελθῶν δέ καί νιψάμενος ἀνέβλεψα.

Εἶπον οὖν αὐτῷ· ποῦ ἐστίν ἐκεῖνος; λέγει· οὐκ οἶδα. Ἄγουσιν αὐτόν πρὸς τούς Φαρισαίους, τόν ποτέ τυφλόν. Ἦν δέ σάββατον ὅτε τόν πηλόν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καί ἀνέωξεν αὐτοῦ τούς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἤρωτων αὐτόν καί οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. ὁ δέ εἶπεν αὐτοῖς· πηλόν ἐπέθηκέ μου ἐπί τούς ὀφθαλμούς, καί ἐνιψάμην, καί βλέπω. Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρά τοῦ Θεοῦ, ὅτι τό σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον πῶς δύναται ἄνθρωπος ἀμαρτωλός τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; καί σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν σύ τί λέγεις περί αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σου τούς ὀφθαλμούς; ὁ δέ εἶπεν ὅτι προφήτης ἐστίν. Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περί αὐτοῦ ὅτι τυφλός ἦν καί ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτου ἐφώνησαν τούς γονεῖς αὐτοῦ του ἀναβλέψαντος καί ἠρώτησαν αὐτούς λέγοντες· οὗτος ἐστίν ὁ υἱός ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλός ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; ἀπεκρίθησαν δέ αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτοῦ καί εἶπον οἶδαμεν ὅτι οὗτος ἐστίν ὁ υἱός ἡμῶν καί ὅτι τυφλός ἐγεννήθη. Πῶς δέ νῦν βλέπει οὐκ οἶδαμεν αὐτός ἡλικίαν ἔχει, αὐτόν ἐρωτήσατε, αὐτός περί ἑαυτοῦ λαλήσει. Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τούς Ἰουδαίους·

ἤδη γάρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι ἵνα, ἐάν τις αὐτόν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται. Δία τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτόν ἐρωτήσατε. Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλός, καὶ εἶπον αὐτῷ· δός δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστίν.

Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος καὶ εἶπεν εἰ ἁμαρτωλός ἐστίν οὐκ οἶδα· ἐν οἶδα, ὅτι τυφλός ὢν ἄρτι βλέπω. Εἶπον δέ αὐτῷ πάλιν τί ἐποίησέ σου; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μή καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; ἐλοιδόρησαν αὐτόν καὶ εἶπον σύ εἰ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δέ τοῦ Μωυσέως ἐσμέν μαθηταί. Ἡμεῖς οἶδαμεν ὅτι Μωυσῆ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δέ οὐκ οἶδαμεν πόθεν ἐστίν.

Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἐν γάρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστίν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἶδατε πόθεν ἐστι, καὶ ἀνέωξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς. Οἶδαμεν δέ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεός οὐκ ἀκούει, ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβῆς ἢ καὶ τό θέλημα αὐτοῦ ποιῆ, τούτου ἀκούει. Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη ὅτι ἠνοιξέ τις ὀφθαλμούς τυφλοῦ γεγεννημένου.

Εἰ μή ἦν οὗτος παρά Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν. Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· ἐν ἁμαρτίαις σύ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σύ διδάσκεις ἡμᾶς; καὶ ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω. Ἦκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω, καὶ εὐρῶν αὐτόν εἶπεν αὐτῷ· σύ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· καὶ τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν; Εἶπε δέ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σου ἐκεῖνος ἐστίν. ὁ δέ ἔφη· πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

Μετάφραση

Καθώς πήγαινε στὸ δρόμο του ὁ Ἰησοῦς εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Τὸν ρώτησαν, λοιπόν, οἱ μαθητὲς του : «Διδάσκαλε, ποιὸς ἀμάρτησε καὶ γεννήθηκε αὐτὸς τυφλός, ὁ ἴδιος ἢ οἱ γονεῖς του;» Ὁ Ἰησοῦς ἀπάντησε : «Οὔτε αὐτὸς ἀμάρτησε, οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ γεννήθηκε τυφλός γιὰ νὰ φανερωθεῖ ἡ δύναμη τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ πάνω σ' αὐτόν. «Ὅσο διαρκεῖ ἡ μέρα, πρέπει νὰ ἐκτελῶ τὰ ἔργα Ἐκείνου ποὺ με ἔστειλε. Ἔρχεται ἡ νύχτα, ὅποτε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐργάζεται. Ὅσο εἶμαι σὲ αὐτὸν τὸν κόσμο, εἶμαι τὸ φῶς γιὰ τὸν κόσμο». Ὅταν τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἔφτυσε κάτω, ἔφτιαξε πηλὸ ἀπὸ τὸ φτυμα, ἄλειψε με τὸν πηλὸ τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ καὶ τοῦ εἶπε : «Πήγαινε νὰ νιφτεῖς στὴν ἑκλυμμένη τοῦ Σιλωάμ» ποὺ σημαίνει ἄπεσταλμένος ἀπὸ τὸ Θεό». Ἐκίνησε, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, πῆγε καὶ νίφτηκε καὶ ὅταν γύρισε πίσω, ἔβλεπε.

Τότε οἱ γείτονες καὶ ὅσοι τὸν ἔβλεπαν προηγουμένως, ὅτι ἦταν τυφλός, ἔλεγον : «Αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν ἐδῶ καὶ ζητιάνευε;» Μερικοὶ ἔλεγον : «Αὐτὸς εἶναι», ἐνῶ ἄλλοι ἔλεγον : «Εἶναι κάποιος ποὺ τοῦ μοιάζει». Ὁ ἴδιος ὅμως ἔλεγε : «Ἐγὼ εἶμαι». Τότε τὸν ρωτοῦσαν : «Πῶς, λοιπόν, ἄνοιξαν τὰ μάτια σου;» Ἐκεῖνος ἀπάντησε : «Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκανε πηλὸ, μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε : «Πήγαινε στὴν ἐκλυμμένη τοῦ Σιλωάμ καὶ νίψου». Πῆγα λοιπόν ἐκεῖ, νίφτηκα καὶ βρῆκα τὸ φῶς μου». Τὸν ρώτησαν λοιπόν : «Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος;» «Δὲν ξέρω», τοὺς ἀπάντησε.

Τὸν ἔφεραν τότε στοὺς Φαρισαίους, τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἄλλοτε τυφλός. Ἡ μέρα ποὺ ἔφτιαξε ὁ Ἰησοῦς τὸν πηλὸ ἦταν Σάββατο. Ἄρχισαν λοιπόν καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν ρωτοῦν πάλι πῶς ἀπέκτησε τὸ φῶς του. Αὐτὸς τοὺς ἀπάντησε : «Ἐβαλε πάνω στὰ μάτια μου πηλὸ, νίφτηκα καὶ βλέπω». Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φα-

ρισαίους ἔλεγον : «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι στα-
μένος ἀπὸ τὸ Θεό, γιατί δὲν τηρεῖ τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου». Ἄλλοι ὅμως ἔλεγον: «Πῶς μπορεῖ ἓνας ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος νὰ
κάνει τέτοια σημεῖα;» Καὶ ὑπήρχε διχογνωμία ἀνάμεσά τους. Ρω-
τοῦν λοιπὸν πάλι τὸν τυφλό : «Ἐσύ τί λές γιὰ αὐτόν; Πῶς ἐξηγεῖς
ὅτι σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;» Κι ἐκεῖνος τοὺς ἀπάντησε : «Εἶναι προ-
φήτης».

Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πιστέψουν πὼς αὐτὸς ἦταν
τυφλὸς καὶ ἀπέκτησε τὸ φῶς του, ὥσπου κάλεσαν τοὺς γονεῖς τοῦ
ἀνθρώπου καὶ τοὺς ρώτησαν : «Αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς σας ποὺ λέτε
ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς τώρα λοιπὸν βλέπει;» Οἱ γονεῖς του
τότε ἀποκρίθηκαν : «Ξέρουμε πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ γιὸς μας κι ὅτι
γεννήθηκε τυφλός, πῶς ὅμως τώρα βλέπει, δὲν τὸ ξέρουμε, ἢ
ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια, ἐμεῖς δὲν τὸ ξέρουμε. Ρωτήστε τὸν
ἴδιο, ἐνήλικος εἶναι, αὐτὸς μπορεῖ νὰ μιλήσει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του». Ἀυτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του, ἀπὸ φόβο πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Γιατί,
οἱ Ἰουδαῖοι ἄρχοντες εἶχαν κιόλας συμφωνήσει νὰ ἀφορίζεται
ἀπὸ τὴ συναγωγή ὅποιος παραδεχτεῖ πὼς ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσ-
σίας. Γι'αὐτό εἶπαν οἱ γονεῖς του , «ἐνήλικος εἶναι, ρωτήστε τον
ἴδιο».

Κάλεσαν, λοιπόν, γιὰ δεύτερη φορὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν πρὶν
τυφλὸς καὶ τοῦ εἶπαν: «Πὲς τὴν ἀλήθεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς
ξέρουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀμαρτωλός». Ἐκεῖνος τότε
τοὺς ἀπάντησε : «Ἄν εἶναι ἀμαρτωλός δὲν τὸ ξέρω , ἓνα ξέρω
πὼς, ἦμουν τυφλός, τώρα βλέπω». Τὸν ρώτησαν πάλι : «Τί σοῦ
ἔκανε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια;» «Σᾶς τὸ εἶπα κιόλας», τοὺς
ἀποκρίθηκε, «ἀλλά δὲν πειστήκατε γιατί θέλετε νὰ τὸ ξανακού-
σετε; Μήπως θέλετε κι ἐσεῖς νὰ γίνετε μαθητὲς του;» Τὸν περι-
γέλασαν τότε καὶ τοῦ εἶπαν : «Ἐσύ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου, ἐμεῖς
εἴμαστε μαθητὲς του Μωϋσῆ, ἐμεῖς ξέρουμε πὼς ὁ Θεὸς μίλησε
στον Μωϋσῆ, ἐνῶ γι'αὐτὸν δὲν ξέρουμε τὴν προέλευσή του».

Τότε απάντησε ο άνθρωπος και τους είπε : «Έδω είναι τὸ παράξενο, πὼς ἐσεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κι ὅμως αὐτὸς μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια. Ξέρουμε πὼς ὁ Θεὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς δὲν τοὺς ἀκούει, ἀλλὰ ἂν κάποιος τὸν σέβεται καὶ κάνει τὸ θέλημά του, αὐτὸν τὸν ἀκούει. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ὁ κόσμος δὲν ἀκούστηκε νὰ ἀνοίξει κανεὶς τὰ μάτια ἐνὸς γεννημένου τυφλοῦ. Ἄν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ θεὸ δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάνει τίποτα». «Ἐσύ εἶσαι βουτηγμένος στὴν ἀμαρτία ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκες» τοῦ ἀποκρίθηκαν «καὶ κάνεις τὸ δάσκαλο σὲ ἐμᾶς;» Καὶ τὸν πέταξαν ἔξω.

Ὁ Ἰησοῦς ἔμαθε ὅτι τὸν πέταξαν ἔξω καὶ, ὅταν τὸν βρῆκε, τοῦ εἶπε : «Ἐσύ πιστεύεις στὸν Ὑιὸ τοῦ Θεοῦ;» Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ' αὐτὸν;» «Μὰ τὸν ἔχεις κιόλας δεῖ» τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς. «Αὐτὸς ποὺ μιλάει τώρα μαζί σου, αὐτὸς εἶναι». Τότε ἐκεῖνος εἶπε: «Πιστεύω Κύριε», καὶ τὸν προσκύνησε.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς

(Πράξ. ΙΓ' 16 – 34)

Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλῳ ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσίν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

Ίδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὕσι. καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν. καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίσειν, πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι. ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεώχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. ἔξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν ἔμελλεν ἐαυτὸν ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλη ὁ Παῦλος λέγων·

Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλα, καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα, ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Μετάφραση

Μια μέρα, καθώς πηγαίναμε στὸν τόπο τῆς προσευχῆς, συνέβη νὰ συναντήσουμε μία δούλη ποὺ εἶχε μαντικὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὶς μαντεῖες τῆς ἀπέφερε πολλὰ κέρδη στοὺς κυρίους τῆς. Αὐτὴ ἀκολουθοῦσε τὸν Παῦλο καὶ τὸν Σίλα καὶ φώναζε : «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δούλοι τοῦ ὑψιστοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς κηρύττουν τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας!» Αὐτὸ τὸ ἔκανε πολλές μέρες. Ὁ Παῦλος ἀγανάκτησε γύρισε πίσω καὶ εἶπε στὸ πνεῦμα : «Σὲ διατάζω στὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ βγεῖς ἀπὸ αὐτήν». Τὴν ἴδια στιγμή βγήκε τὸ πνεῦμα.

Ὅταν εἶδαν τ' ἀφεντικά τῆς ὅτι μαζί μὲ τὸ πνεῦμα χάθηκε καὶ ἡ ἐλπίδα τοῦ κέρδους ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὴν ἐργασία τῆς, ἔπιασαν τὸν Παῦλο καὶ τὸν Σίλα καὶ τοὺς ἔσυραν στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ τοὺς παρουσιάσουν στὶς ἀρχές. Τοὺς ὁδήγησαν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀνώτατους ἄρχοντες τῆς πόλης καὶ εἶπαν : « Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ προκαλοῦν ταραχὲς στὴν πόλη. Θέλουν νὰ εἰσαγάγουν ἔθιμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ ἐμᾶς ποὺ εἴμαστε Ρωμαῖοι, νὰ τὰ δεχτοῦμε ἢ νὰ τὰ τηρήσουμε».

Τότε ὁ λαὸς ξεσηκώθηκε ἐναντίον τους. Οἱ ἄρχοντες τοὺς ἔσκισαν τὰ ροῦχα καὶ ἔδωσαν διαταγὴ νὰ τοὺς ραβδίσουν. Τοὺς ἔδωσαν πολλὰ χτυπήματα καὶ μετὰ τοὺς ἔβαλαν στὴ φυλακὴ καὶ ἔδωσαν ἐντολὴ στὸ δεσμοφύλακα νὰ τοὺς φυλάει ἀσφαλισμένους καλά. Αὐτὸς ἐφ' ὅσον πῆρε μιὰ τέτοια ἐντολὴ, τοὺς ἔβαλε στὸ πιὸ ἐσωτερικὸ κελὶ καὶ γιὰ λόγους ἀσφαλείας ἔσφιξε τὰ πόδια τους στὴν ξυλοπέδη.

Γύρω στὰ μεσάνυχτα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας προσεύχονταν καὶ ἔψελναν ὕμνους στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἄκουγαν οἱ φυλακισμένοι. Ξαφνικὰ ἔγινε σεισμὸς τόσο δυνατός, ποὺ σαλεύτηκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς, Ἀμέσως ἀνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καὶ τὰ δεσμὰ

τῶν φυλακισμένων λύθηκαν. Ὁ δεσμοφύλακας ξύπνησε κι ὅταν εἶδε τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς ἀνοιχτές, ἔβγαλε τὸ σπαθὶ του κι ἤθελε νὰ σκοτωθεῖ νομίζοντας ὅτι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν δραπετεύσει. Τότε ὁ Παῦλος τοῦ φώναξε : «Μὴν κάνεις κανένα κακὸ στὸν ἑαυτὸ σου! Εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ». Ὁ δεσμοφύλακας ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν φῶτα, πήδηξε μέσα στὸ κελὶ καὶ τρομαγμένος ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα. Ὑστερα τοὺς ἔβγαλε ἔξω καὶ τοὺς ρώτησε: «Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;» Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν : «Πίστεψε στὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, καὶ θὰ σωθεῖς κι ἐσὺ καὶ τὸ σπίτι σου». Καὶ κήρυξαν σ’ αὐτὸν καὶ σ’ ὅσους ἦταν στὸ σπίτι του τὸ λόγο τοῦ Κυρίου.

Ὁ δεσμοφύλακας τοὺς πῆρε τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα μέσα στὴ νύχτα κι ἔπλυνε τὶς πληγές τους, ὕστερα βαφτίστηκε ἀμέσως ὁ ἴδιος καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του. Κατόπιν τοὺς ἀνέβασε στὸ σπίτι του καὶ τοὺς ἔστρωσε τραπέζι. Ἦταν πανευτυχῆς κι αὐτός κι ὅλη ἡ οἰκογένειά του εἶχαν βρεῖ τὴν πίστη στὸ Θεό.

Σχολιασμός Εὐαγγελίου

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ σήμερα καὶ ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι παρμένη ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου. Στὸ ἕνατο κεφάλαιο ὁ εὐαγγελιστὴς μᾶς περιγράφει τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας ἐνὸς ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, τὸν ὁποῖο συνάντησε στὸν δρόμο του ὁ Κύριος.

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα, καθὼς μᾶς δείχνει πῶς ἀντιμετωπίζουν τὸ μεγάλο θαῦμα ποὺ περιγράφεται διαφορετικὲς κατηγορίες ἀνθρώπων. Μᾶς δείχνει πῶς τὸ ἴδιο γεγονός μπορεῖ ἕνας καλοπροαίρετος ἄνθρωπος νὰ τὸ χρησιμοποιοῦ ὅπως ὁ τυφλὸς καὶ νὰ ἔρθει κοντὰ στὸν Θεό, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ κάποιος μὲ κακὴ προαίρεση μὲ ἀφορμὴ αὐτὸ νὰ πέσει σὲ μεγαλύτερη ἁμαρτία.

Ὁ τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ποὺ γεννήθηκε ἔτσι. Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀναπηρίας του, ἔχει νὰ σηκώσει καὶ τὸ βάρος τῆς κοινωνικῆς κατακραυγῆς. Τί ρωτᾶνε οἱ μαθητὲς τοῦ Κυρίου ὅταν τὸν βλέπουν; Ποιὸς ἀμάρτησε, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του; Θεωροῦν δεδομένο κι αὐτοὶ ὅπως καὶ οἱ ὑπόλοιποι Ἰουδαῖοι ὅτι γιὰ τὶς ἀμαρτίες κάποιου εἶναι τυφλός. Θὰ μπορούσε νὰ εἶναι κι αὐτὸ ἀληθές, ἀλλὰ σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση δὲν ἰσχύει. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος φανερώνει ὅτι ὁ λόγος ποὺ εἶναι τυφλός, εἶναι γιὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐπάνω του. Ὁ Θεὸς, δηλαδή, ἐπέτρεψε νὰ γεννηθεῖ τυφλὸς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐπέτρεψε νὰ βασανιστεῖ στὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ τὸν ἀνταμείψει στὴ συνέχεια.

Πρὶν δύο ἐβδομάδες στὴν περικοπὴ τοῦ παραλύτου, εἶχαμε πεῖ ὅτι ὁ Κύριος δὲν τιμωρεῖ, ἀλλὰ ἡ ἀμαρτία μας μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ αὐτὸν καὶ κατὰ συνέπεια χάνουμε τὴν προστασία του. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ περίπτωση ποὺ βλέπουμε τώρα. Ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ ἐπιτρέψει κάποιες δοκιμασίες, αὐτὲς ποὺ ξέρεῖ ὅτι μπορούμε νὰ ἀντέξουμε, γιατί μέσα στὴν ἄπειρη σοφία του γνωρίζει ὅτι αὐτὸ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ μας. Μπορεῖ νὰ τὸ κάνει γιὰ νὰ ταπεινωθοῦμε, νὰ θυμηθοῦμε τὴν ἀμαρτία μας καὶ νὰ ἔρθουμε ἀκόμα πιὸ κοντὰ του. Μπορεῖ νὰ τὸ κάνει γιὰ νὰ μᾶς ἀνταμείψει στὴ συνέχεια. Δὲν τὸ ξέρουμε, γιατί δὲν μπορούμε νὰ καταλάβουμε πῶς σκέφτεται ὁ Θεός.

Ἐμᾶς τὸ χρέος μας εἶναι νὰ ἔχουμε τὸν νοῦ πάντα στραμμένο πρὸς Αὐτόν. Νὰ μὴν ξεχνᾶμε ποτὲ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχει γιὰ ἐμᾶς καὶ νὰ μὴν χάνουμε τὴν ἐλπίδα μας. Ὅσο ἔχουμε ἐλπίδα στὸν Θεό, ὅσο προσευχόμαστε καὶ τὸν παρακαλοῦμε, Αὐτὸς θὰ μᾶς δώσει ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ νὰ περάσουμε τὶς δοκιμασίες εἴτε αὐτὸ εἶναι δύναμη, εἴτε εἶναι κάποια βοήθεια, εἴτε εἶναι ἡ ἴαση ὅπως στὸν τυφλὸ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ τυφλὸς τῆς σημερινῆς περικοπῆς δὲν εἶναι ἀπελπισμένος, δὲν ἀγανακτεῖ μὲ τὴν ἀναπηρία του. Δὲν χάνει τὴν πίστη του. Ὑπομένει καρτερικὰ καὶ ὁ Κύριος τοῦ δίνει τὴν καλύτερη ἀνταμοιβή, τὸ νὰ γιαντρευτεῖ ἀπὸ τὰ ἴδια χέρια τὰ ὁποῖα τὸν ἔπλασαν. Ἡ πίστη του φαίνεται καὶ στὴ συνέχεια, ὅταν ἀντιμετωπίζει τοὺς Φαρισαίους. Τοὺς ἐξηγεῖ ξανὰ καὶ ξανὰ τὸ ὅτι γεννήθηκε τυφλός. Τοὺς ἐξηγεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔκανε καλά, ἀκόμα κι ὅταν ὅλοι στρέφονται ἐναντίον του. Τὸν ἀπειλοῦν ὅτι θὰ τὸν διώξουν ἀπὸ τὴ συναγωγή, τὸν βρίζουν, τὸν κοροϊδεύουν, ἀλλὰ δὲν πτοεῖται. Ξέρει ὅτι ὁ Θεὸς ἐνήργησε γιὰ νὰ γιαντρευτεῖ. Ξέρει ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸν γιάτρεψε, δὲν ὑπάρχει περίπτωση νὰ εἶναι ἀμαρτωλός, ὅπως τοῦ τὸν περιγράφουν οἱ φαρισαῖοι. Γι' αὐτὸ καὶ, ὅταν ὁ Κύριος τοῦ φανερώνεται στὸ τέλος τῆς περικοπῆς, πέφτει ἀμέσως καὶ τὸν προσκυνάει.

Ἀπὸ τὴν μία μεριά ἔχουμε, λοιπόν, τὴν πίστη τοῦ τυφλοῦ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη τὴν στενομυαλιὰ καὶ τὴν ἀπιστία τῶν Φαρισαίων. Ὁ ἕνας εἶναι σωματικὰ τυφλός, ἀλλὰ βλέπει μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς, ἐνῶ οἱ Φαρισαῖοι ἔχουν μάτια, ἀλλὰ δὲν βλέπουν. Εἶναι τόσο ἐμφανῆς ἡ ὑποκρισία τῶν Φαρισαίων στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ δὲν χρειάζεται νὰ ποῦμε πολλὰ πράγματα. Ἔχουν μπροστά τους ἕνα ζωντανὸ θαῦμα, ἕνα θαῦμα ποὺ παρόμοιο δὲν ἔχει ξαναγίνει, καὶ αὐτὸ ποὺ κάνουν εἶναι νὰ ψάχνουν τρόπους νὰ τὸ μειώσουν. Βάζουν τὸν τυφλὸ νὰ τοὺς πεῖ τὴν ἴδια ἱστορία ξανὰ καὶ ξανά, μήπως βροῦν κάποια λεπτομέρεια ποὺ θὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἀπιστία τους.

Ἔτσι εἶναι οἱ Φαρισαῖοι σὲ ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ ὑποκρισία τους, ἡ ἐμμονή τους στὸν τύπο τοῦ νόμου, ἡ ἀπιστία τους, ἡ ὑπερηφάνειά τους φαίνονται συνέχεια. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τοῦς ἀποκαλεῖ ὑποκριτὲς καὶ τοὺς ἀντιμετωπίζει συνεχῶς. Γιατί τὸ κάνει αὐτό; Γιατί καταδεικνύει συνεχῶς τὰ λάθη ποὺ κάνουν; Γιατί εἶναι αὐτοὶ τὰ ἀρνητικὰ πρότυπα στὸ Εὐαγγέλιο καὶ ὄχι οἱ ὑπόλοιποι ἀμαρτωλοὶ ἄνθρωποι;

Γιὰ νὰ μὴν γίνουμε σὰν αὐτούς. Γιατί ἡ σιγουριά, ποὺ ἔχουμε γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς πίστες μας, μπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ μετατραπεῖ σὲ ὑπερηφάνεια. Γιατί ὁ ἀγῶνας, ποὺ κάνουμε νὰ ἀπέχουμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, μπορεῖ πολὺ εὐκόλα νὰ μᾶς μετατρέψει σὲ δικαστές, νὰ μᾶς κάνει νὰ κατακρίνουμε τοὺς ἀδελφούς μας καὶ νὰ θεωρήσουμε τοὺς ἑαυτούς μας ἀνώτερους. Οἱ Φαρισαῖοι εἶναι ἐκεῖ γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζουν νὰ μὴν γίνουμε σὰν αὐτούς. Ὁ Κύριος, κάθε φορὰ ποὺ καταδεικνύει τὰ λάθη τους, φωνάζει σὲ μᾶς νὰ μὴν κάνουμε τὰ ἴδια. Νὰ μὴν μετατρέψουμε τὴν Ἐκκλησία Τοῦ σὲ μιὰ νέα συναγωγή, ὅπου θὰ εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ λιθοβολήσουμε τὸν κάθε ἀδελφὸ μας ποὺ ἔσφαλε. Ὅταν οἱ Ἅγιοι γράφουν καὶ κατακρίνουν τὴν ἁμαρτία, δὲν τὸ κάνουν μὲ σκοπὸ νὰ γίνουν δικαστές, ἀλλὰ γιὰ νὰ προφυλάξουν ἐμᾶς ἀπὸ τὸ νὰ πράξουμε τὰ ἴδια.

Ὅταν ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης ἔγραψε τὸ Πηδάλιο, δὲν τὸ ἔκανε γιὰ νὰ μᾶς κάνει ὅλους δικαστές, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐλέγχουμε, καθὼς τὸ διαβάζουμε, τοὺς ἑαυτούς μας. Καὶ ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς λένε τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Μὴν γίνεται Φαρισαῖοι! Γιατί ὅλες τὶς ἁμαρτίες μπορεῖ νὰ τὶς συγχωρέσει ὁ Θεός, ἂν ὁμως θεωροῦμε τοὺς ἑαυτούς μας τέλειους ὅπως οἱ Φαρισαῖοι, δὲν θὰ μπορέσουμε ποτὲ νὰ ζητήσουμε συγχώρεση.

Εὐχομαι ὁ Κύριος νὰ εἶναι πάντα δίπλα μας, νὰ μᾶς δίνει τὴ δύναμη ποὺ ἔδωσε στὸν τυφλό, γιὰ νὰ περάσουμε τὶς δοκιμασίες ποὺ βρίσκονται στὸν δρόμο μας. Γιὰ καλὸ εἶναι κι αὐτές. Γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν ὅτι δὲν εἴμαστε τέλειοι, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὶ καὶ χρειαζόμαστε τὴ συγχώρεσή Του. Νὰ μᾶς θυμίζουν ὅτι χρειαζόμαστε τὸν Θεὸ κοντά μας, νὰ τὸν ἀναζητοῦμε, γιατί, ὅταν τὸν ἀναζητοῦμε σὲ αὐτὴ τὴ ζωὴ, θὰ μᾶς ἀναζητήσῃ κι Αὐτὸς στὴν ἐπόμενη. Ἀμήν.

π. Ὀνούφριος Ἀβραμίδης

Παράινέσεις Αγίων

Ἡ μητέρα εὐχαριστεῖται καί ὅταν πονεῖ καί κουράζεται γιά τά παιδιά της

Καί ἡ μητέρα, ὅταν πονάει γιά τό παιδί της, εὐχαριστεῖται ἀπ' αὐτόν τόν πόνο, φροντίζει γιά τά παιδιά πού γέννησε καί εὐφραίνεται γι' αὐτές τίς φροντίδες, παρόλο πού ἡ φροντίδα αὐτή καθ' ἑαυτήν εἶναι βεβαίως κουραστική καί πικρή ὅταν ὅμως καταβάλλεται γιά τά παιδιά, συνοδεύεται ἀπό πολλή εὐχαρίστηση.

Ἡ φιλοστοργία καί αὐτοθυσία χαρακτηριστικά τῆς μητέρας

Αὐτή εἶναι πραγματικά φιλοστοργία μητέρας, τό νά εἶναι ἔτοιμη νά ὑπομένει τά πάντα χάριν τοῦ παιδιοῦ της.

Ἡ μητέρα πολλές φορές ὅταν εἶναι ἄρρωστη, προτιμάει νά τῆς κατασπαράξει τό μαστό τό παιδί της, παρά νά τό βλέπει νά λειώνει ἀπό τήν πείνα.

Εἶναι φυσική ἡ φιλοστοργία τῆς μητέρας

«Κι' ἂν ἀκόμη ἡ μητέρα λησμονήσει νά φροντίσει γιά τά παιδιά πού γέννησε, ὅμως ἐγώ δέν θά σέ λησμονήσω» λέγει ὁ Θεός. Γιατί ὅπως ακριβῶς ἐκείνη δέν ἀποβλέπει στήν ἀρετή τῶν παιδιῶν της, ἀλλά ἐκπληρώνει το νόμο τῆς φύσεως, ἔτσι, καί πολύ περισσότερο, ὁ Θεός πάντοτε φροντίζει, ποτέ δέν ἀπομακρύνεται, πάντοτε δείχνει τό ἴδιο μέτρο φροντίδας καί ἀγάπης πρὸς τόν ἄνθρωπο.

Άκαταμάχητη ἡ στοργή τῆς μητέρας

Εἶναι μεγάλη ἡ δύναμη τοῦ μητρικοῦ ἐνστίκτου καὶ ἀκαταμάχητη ἡ φυσικὴ στοργή τῆς μητέρας.

Ἡ μητέρα πού κρατάει τὰ παιδιά κοντά της ὅταν ἐνηλικιωθοῦν, εἶναι φόνισσα

Οἱ μητέρες ἐκεῖνες πού ἀποχαυνωμένες ἀπὸ τὸ πάθος (ἀπὸ νοσηρὴ ἀγάπη), ἐπιδιώκουν, εἰς βάρος τοῦ συμφέροντος τῶν παιδιῶν, τὴν συνεχῆ παρουσία τους κοντά τους, θα μπορούσαν δίκαια νὰ ὀνομασθοῦν ὄχι μητέρες, ἀλλὰ φόνισσες τῶν παιδιῶν τους.

Συναξάριον

Ὅσιος Συμεῶν ὁ Θαυμαστορεΐτης

(ὁ νέος στυλίτης)

Ὁ ὅσιος Συμεῶν γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια. Ὅταν ἡ μητέρα του ἔτρωγε κρέας, ὁ Συμεῶν δὲν θήλαζε. Σὲ ἡλικία πέντε μὲ ἕξι ἐτῶν χάνει τὸν πατέρα του καὶ βλέπει σὲ ὄραμα τὸν Χριστὸ νὰ κάθεται σὲ ψηλὸ θρόνο καὶ νὰ ἀνοίγει τὸ βιβλίον τῆς Ζωῆς, ἐνῶ στὰ ἀνατολικά του παρουσιάζεται ὁ παράδεισος καὶ δυτικὰ λίμνη πυρὸς ἡ ὁποία βράζει. Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες βλέπει σὲ ὄραμα λευκοφοροῦντα ἄνδρα νὰ τὸν ὀδηγεῖ σὲ ἔρημο τόπο. Ἐκεῖ ὁ Συμεῶν ἀνακαλύπτει ἕνα μικρὸ μοναστηράκι καὶ ἕναν ἐνάρετο ἄνδρα, τὸν Ἰωάννη, νὰ στέκεται ἀκίνητος πάνω σὲ μιὰ βάση καὶ νὰ προσεύχεται. Ὁ Συμεῶν παραδίνεται στὴν πνευματικὴ προστασία καὶ καθοδήγηση τοῦ Ἰωάννη καὶ προοδεύει τόσο πολὺ

πνευματικά, πού προκαλεῖ τὸν φθόνο τοῦ διαβόλου ὁ ὁποῖος βάζει ἕναν βοσκὸ νὰ φονεύσει τὸν Συμεών. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν προστατεύει παραλύοντας τὸ χέρι τοῦ βοσκοῦ τὸ ὁποῖο καὶ θεραπεύει ὁ Συμεών.

Ὁ Συμεών ζητεῖ νὰ τοῦ φτιάξουν μιὰ βάση δίπλα σ' αὐτὴ τοῦ Ἰωάννη στὴν ὁποία καὶ ἔμεινε γιὰ ἕξι χρόνια. Ὁ διάβολος ὅμως δὲν τὸν ἀφήνει σὲ ἡσυχία καὶ ἐξαπολύει κατὰ μέτωπο ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ στὴν ὁποία ἡ ψυχὴ τοῦ Συμεών, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, παραμένει ἀτάραχη καὶ γίνεται πιὸ ἀποφασιστικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴ.

Μετὰ ἀπὸ ἕξι χρόνια ὁ Συμεών ζητεῖ τὴν κατασκευὴ στύλου ὄχι μικρότερου ἀπὸ σαράντα πόδια καὶ πρὶν ἀνέλθει στὸν στῦλο χειροτονεῖται διάκονος ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀντιοχείας καὶ τὸν Ἐπίσκοπο Σελεύκειας καὶ ἐκεῖ θὰ ἐπιδοθεῖ σὲ μεγάλους πνευματικὸς ἀγῶνες γιὰ ὀκτῶ ἔτη, ἐνῶ ἔχει τρεῖς Ἀγγέλους νὰ τὸν βοηθοῦν.

Λόγω τῆς κοσμοσυρροῆς πού προκαλεῖ ἡ φήμη τοῦ ὁ Θεὸς τὸν παροτρύνει σὲ ὄραμα νὰ ἀνέβει στὸ Θαυμαστὸ Ὅρος, ὅμως καὶ ἐκεῖ πλῆθος κόσμου συνέρρευε καὶ ὁ ὄσιος μὲ τὴν βοήθεια ἀγγέλων, πού χάραξαν τὰ θεμέλια, καὶ τῶν μαθητῶν του καὶ ἀσθενῶν πού τοὺς εἶχε θεραπεύσει κτίζει κτίρια μὲ γοργοὺς ρυθμοὺς γιὰ τὴν φιλοξενία τοῦ πλήθους.

Μὲ τὴν περάτωση τῶν κτιρίων ἀνεβαίνει στὸ στῦλο σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν, ἐνῶ στὰ τριάντα τρία του, παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις του, καὶ μετὰ ἀπὸ φωνὴ ἐξ οὐρανοῦ πού τοῦ λέει «ποίησον εὐχὴ» χειροτονεῖται ἱερέας. Μὲ τὴν Θεία Χάρη πού τὸν πλημμύριζε ἐπιτέλεσε χιλιάδες θαύματα, ἐνῶ ἐπιζοῦσε χωρὶς τροφή παρὰ μόνο μὲ κάποιο πνευματικὸ ἀντίδωρο. Ἐπάνω εἰς τὸν τελευταῖο στῦλο στὸ Θαυμαστὸ Ὅρος ἔμεινε γιὰ σαράντα πέντε χρόνια. Κοιμήθηκε στὶς 24 Μαΐου τοῦ 596 μ.Χ. καὶ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς πιὸ θαυματουργοὺς ἀγίους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφαγισθέντος

Τῆς ἐρήμου πολίτης καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Συμεὼν· νηστεία ἀγρυπνία προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τῷ δεδοκίτι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

ΔΡΩΜΕΝΑ

Μνημόσυνο π. Ἐλευθερίου Καρασαββίδη

Σὲ κλίμα ἔντονης συγκίνησης τελέστηκε σήμερα 19/05 (1/06 ν.ἡμ.) στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου στὴν Κατερίνη τὸ ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ ἐκδημοῦντος ἱερέως π. Ἐλευθερίου Καρασαββίδη.

Στὴ Θεία Λειτουργία προεξῆρχε ὁ Ποιμενάρχης μας, ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, συλλειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος. Συμπροσευχόμενοι παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος καὶ Δημητριάδος κ. Φώτιος. Τοὺς ἀρχιερεῖς μας συνέδραμαν ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεώς μας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδας, θέλοντας νὰ τιμήσουν τὸν ἀδελφὸ καὶ συλλειτουργό τους πατέρα Ἐλευθέριο.

Τὸν λόγο πρὸς τιμὴν τοῦ ἐκλιπόντος ἐκφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος, ὁ ὁποῖος μεταξύ ἄλλων ἀναφέρθηκε στὴ μετὰ θάνατον αἰώνια ζωὴ ἐπισημαίνοντας ὅτι

για αυτόν τὸν λόγο, ὅταν κάποιος φεύγει ἀπὸ αὐτὴ τὴν σύντομη ζωὴ, ὁμιλοῦμε γιὰ κοίμησι καὶ κοιμηθέντας.

Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κατερίνης, ὅπου ἐπὶ εἰκοσαετία ἦταν ἐφημέριος ὁ πατὴρ Ἐλευθέριος, γέμισε ἀπὸ συγγενεῖς, φίλους καὶ πνευματικὰ τέκνα τοῦ κεκοιμημένου ἀδερφοῦ μας.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας σύσσωμος ὁ κλῆρος καὶ ὁ λαὸς μετέβησαν στὴν Ἱ. Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, στὸ μνήμα τοῦ ἐκλιπόντος, ὅπου καὶ τελέστηκε Τρισάγιο. Στὴ συνέχεια παρατέθηκε πλούσια τράπεζα γιὰ τὸ ἱερατεῖο καὶ τὸν λαὸ εἰς ἀνάμνησι καὶ συγχώρησι τοῦ πατρὸς Ἐλευθερίου.

Λήξη Κατηχητικῶν Σχολείων 2024

Μὲ ἰδιαίτερη ἐπιτυχία καὶ μὲ ἀθρόα συμμετοχὴ παιδιῶν πραγματοποιήθηκε καὶ φέτος ἡ λήξι τῶν κατηχητικῶν σχολείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐπισκέφθηκε τὸν Ζωολογικὸ Κήπο τῆς πόλης συνοδευόμενο ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριο καὶ τοὺς ἱερεῖς π. Κωνσταντῖνο Νιζιούδη καὶ π. Ῥαφαὴλ Ἀβραμίδη. Γονεῖς καὶ παιδιά, μέσα σὲ κλίμα δροσιᾶς καὶ χαρᾶς, σηματοδότησαν τὴν λήξη τῆς τρέχουσας κατηχητικῆς περιόδου μὲ παιχνίδια στὴ φύση, ἐπίσκεψη στὰ ζῶα τοῦ ζωολογικοῦ κήπου καὶ πίκ-νίκ.

Τὸ κατηχητικὸ σχολεῖο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θέρμης πραγματοποίησε τὴν τελετὴ λήξης τῶν κατηχητικῶν σχολείων στὸν ὁμώνυμο Μητροπολιτικὸ Ἱερὸ Ναὸ στὴ Θέρμη. Ἀφοῦ παρατέθηκε τράπεζα ἀγάπης σὲ ὅλους, δόθηκαν ἀναμνηστικὰ δῶρα καὶ ἔπαινοι σὲ ὅλα τὰ κατηχητόπουλα. Τέλος, ὁ π. Ἀντώνιος Ἀβραμίδης, ἐφημέριος τοῦ ναοῦ, εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς γονεῖς γιὰ τὴν ἐνεργὸν προσπάθεια καὶ στήριξή τους.

Φυσικά, κανεὶς δὲν παρέλειψε νὰ ἀνανεώσει τὸ ραντεβουῦ του γιὰ τὸ ἐρχόμενο φθινόπωρο μὲ νέες δράσεις καὶ ἐκδρομές.

Άγιον Κωνσταντίνου και Έλένης 2024

Με την πρέπουσα τιμή και λαμπρότητα εορτάσθηκαν και φέτος οί Άγιοι Βασιλείς και Ίσαπόστολοι Κωνσταντίνος και Έλένη στον Καθεδρικό Ίερό Ναό τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης. Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος χοροστάτησε στὸν Μέγα Ἀρχιερατικὸ Ἑσπερινὸ πλαισιωμένος τῶν ἐφημερίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς ὁ Ποιμενάρχης μας προεξήρχε τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας με συλλειτουργοὺς τοὺς ἱερεῖς π. Κωνσταντῖνο Νιζιούδη, π. Σοφρόνιο Στάγκο καὶ π. Ἀντώνιο Ἀβραμίδη.

Στὸν λόγο του ὁ Παναγιώτατος Ποιμενάρχης μας, μὲ ἀφορμὴ τὸν βίο τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἀναφέρθηκε στὸ διάταγμα τῶν Μεδιολάνων, τὸ ὁποῖο διακήρυξε τὴν ἀνεξιθρησκεία καὶ ἔτσι ἀφενὸς σταμάτησαν οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τῶν χριστιανῶν καὶ ἀφετέρου ὁ Χριστιανισμὸς μὲ τὰ θαύματα καὶ τὶς ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ συγκίνησε καὶ κατέκτησε τὰ πλήθη σὰν πνευματικὸς ποταμὸς ποὺ μὲ ἀσταμάτητη ροὴ τροφοδοτεῖ καὶ ζωοποιεῖ ὁλόκληρη τὴν φύση.

Ἐπίσης, σκιαγράφησε ἐν συντόμῳ τὴν πορεία τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἁγίας Ἑλένης ἐστιάζοντας στὸ ὅτι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ διανθίστηκε μὲ ἔργα δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης ποὺ ἀποτυπώθηκαν στὴν ἱστορία καὶ μέχρι σήμερα σώζονται εἴτε ὡς μνημεῖα, εἴτε ὡς ἱστορικὴ συνείδηση, εἴτε ὡς πνευματικὴ κληρονομιά.

Τέλος, τόνισε ὅτι «ἡ Δικαιοσύνη» τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ Ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἡ ὁποία ἔρχεται ὅπως ἡ ἀνοιξη ποὺ φέρνει τὸ ἄνθος, δηλαδή τὴν ἐλπίδα καὶ τὸ φῶς στὴν ζωὴ, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν δικαιοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀναζητᾶ ἀνταπόδοση καὶ τιμωρία πράξεων. Αὐτὴ τὴν δικαιοσύνη πρόβαλαν οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη μὲ τὸ ἔργο τους καὶ αὐτὴ σήμερα ἐμεῖς μὲ τὴν ζωὴ μας καλούμαστε νὰ συνεχίσουμε. Νὰ εἶμαστε δίκαιοι ἀλλὰ μὲ δικαιοσύνη Χριστοῦ, μὲ φῶς στὴν καρδιά μας καὶ μὲ ἐλπίδα, ὥστε μὲ τὸ παράδειγμά μας νὰ γίνουμε νοητὴ πυξίδα γιὰ τὴν ἐπόμενη γενεά.

Κατὰ τὴν ἀπόλυση τῆς Θείας Λειτουργίας ἔδωσε τὶς πατρικὲς του εὐχὲς στὸν ἐορτάζοντα ἐφημέριο π. Κωνσταντῖνο εὐχόμενος ἔτη πολλὰ καὶ πνευματικὴ καρποφορία, ὅπως καὶ στὸν ἀγαπητὸ Ἱεροψάλτη τοῦ Ναοῦ Κωνσταντῖνο Κατσάκο, ὁ ὁποῖος ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν διακονεῖ ἐθελοντικὰ στὸ ἱερὸ ἀναλόγιο.

Όμιλία του ποιμενάρχου μας τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου
Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου την Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος

<https://vimeo.com/manage/videos/953686616>

Κωδικός: 240602

Όμιλία του κ. Ἰωάννη Παπαδοπούλου με θέμα οἱ
κρυφοχριστιανοὶ τῆς Μ. Ἀσίας

<https://www.youtube.com/watch?v=5mrTOa70Wdw>

Εάν θέλετε να λαμβάνετε δωρεάν στο e-mail σας το ηλεκτρονικό περιοδικό «Πνευματικά Σημειώματα» μπορείτε να στείλετε στην διεύθυνση imthesgrafeio@gmail.com τα στοιχεία σας.
Όνομα, Επώνυμο, Τηλέφωνο με θέμα «Συνδρομητής».

«Πνευματικά Σημειώματα»

Ιεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
της Εκκλησίας των Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος
e-mail: imthesgrafeio@gmail.com
Υπεύθυνος Ἐκδοσης:
† Πρεσβύτερος Ὁνούφριος Ἀβραμίδης τηλ: 6989286400
ἐφημέριος Ἱ.Ν.ἀγίου Γεωργίου Κατερίνης

